

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΓΙΑΡΧΟΥΝΕ λοιπόν — έτοιμοι τουλάχιστο υποστηρίζουν πολλοί, — δυο αλήθειες, ή διπλωματική και ή κοινή αλήθεια, κι ο πρωθυπουργός μας, λένε, στη Βουλή του περασμένου Σαβάτου, σέ κείνη τήν ιστορική πιά συνεδρίαση, έπρεπε νά θυσιάσει τή δεύτερη αλήθεια στην πρώτη και νάνεθεί στο βήμα και νά μάς ἀραδιάσει ψέματα.

Μά ο κ. Βενιζέλος τούς τὸ δήλωσε ρητά κι ἄς τὸ χωνέψουνε. Ἀπὸ τρία χρόνια και δῶ ἔγινε κάποια μεγάλη μεταβολή μέσα στην ψυχή τοῦ Ρωμοῦ, μιὰ τέτλια τεράστια μεταβολή πού ὄχι ἐπιτρέπει μὰ ἐπιβάλλει στὸν Κυβερνήτη τῆς χώρας νά λείει στο λάο τὴν αλήθεια, ἔσο πικρή κι ἂν εἶναι αὐτή.

Γιὰ τοῦτο κ' οἱ δήλωσες τοῦ πρωθυπουργοῦ πὼς χάνουμε τὴ Θράκη, ἔσο κι ἂν εἶτανε πικρές, δὲν ἔπρεπε νά λυπήσουν τόσο κατάκαρδα ἐκείνους μάλιστα πού μὲ τὴν πολιτικὴ τους ἴσαμε χιτὲς μᾶς σπύρχνανε σὲ κάποιο γκρεμνὸ, πού μιὰ και κατακυλούσαμε μέσα του, θὰ χάναμε ὄχι πιά τὴ Θράκη μοναχά, μὰ ἴσως ἀκόμα και τὰ παλιά μας τὰ σύνορα.

ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ εἴντουσαν ἔλοι τούς, κι ὁ Θεοτόκης κι ὁ Ράλλης και οἱ ἄλλοι πολιτικοί μας· ποιὸς τάρνιεται; Τὸ μολόγησε δὲ κι ὁ κ. Βενιζέλος. «Οὐδέποτε τὸ ἠρόνηθη» εἶπε, ἀπαντώντας στὸν κ. Θεοτόκη. Μὰ ὁ πατριωτισμὸς τους, φαίνεται, εἶτανε πολὺ πλατωνικός, περᾶδες δὲν ἔκανε. Και γι' αὐτὸ πήγαινε στὰ πούφ!

Κεῖνο πού μπορεί κανεῖς νὰν τούς κατηγορήσει ἀδίτταχα εἶναι: πὼς κάνανε κακὴ διαχείριση τοῦ πατριωτισμοῦ τους, πὼς τὸν ἀφίνανε νά κοιμάται, φροντίζοντας μοναχά πὼς νά περᾶνουν τὸ κόμμα τους, πὼς νά κρατιοῦνται στην ἐξουσία, πὼς ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸ τους τέλος ἔλειπε ἡ ἐνέργεια, ἡ μεγαλοφροσύνη, ἡ εὐλιχρύνεια, ἀκόμα και ἡ ἀδιάκοπη προσπάθεια γιὰ κάτι ἄξιο ἀπὸ τὴ ρουτίνα — πὼς λείπανε δηλ. ἔλες ἐκείνες οἱ ἀρετὲς πού μεταμορφώνουν τὸν πατριωτισμὸ ἀπὸ ἀερώδικη ἔννοια, σὲ κάτι οὐσιαστικὸ, σὲ κάτι σαρκωμένο πράμα.

ΒΕΒΑΙΑ, και οἱ ἀποθήκες γεμάτες βρέθηκαν ἀπὸ στολές, ἀπὸ ἔπλα κι ἀπὸ κάθε ἄλλο πολεμικὸ ὑλικό, και τὸν «Ἀβέρωφ» εἶχανε παραγγείλει και γιὰ ἔλα εἶχανε φροντίσει. Ποιὸς τάρνιεται κι αὐτό; Δὲν εἶχανε ὅμως φροντίσει νά προμηθευτοῦνε και ν' ἀποθηκέψουνε κ' ἕνα ἄλλο πολύτιμο πολεμικὸ ὑλικό, τὴν ΠΕΠΟΙΟΗΣΗ, καθὼς τούς εἶπε ὁ κ. Βενιζέλος, πὼς «ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ἡμῶν σύνταξιν θὰ ἐξηρητᾶτο ἡ λύσις τῶν ἐθνικῶν μας ζητημάτων».

Τὸ ὑλικὸ αὐτὸ τῆθαλε μέσα σὲς πολεμικὲς μας ἀποθήκες ὁ κ. Βενιζέλος, και κάτι θᾶξίζει, φαίνεται, κι αὐτό, ἀφοῦ αὐτὸ μᾶς ἔφερε στὴ Σαλονίκη και στὰ Γιάννενα.

Σὲ κάτι τέτοιο ὑλικό, λένε, πὼς πίστεψε κι ὁ ναύαρχος Κουντουριώτης. «Ὅταν οἱ ἄλλοι ναυτικοί, τίς παραμονὲς τοῦ πολέμου, συγκρίνανε τὸν Τούρικο στόλο μὲ τὸ δικό μας και σὲ πολλὰ τὸν βρῖσκανε ἀνώτερο, ὁ Κουντουριώτης τούς εἶπε:

— Ξεχνάτε πὼς σὲ κάτι περνάμε τούς Τούρκους, στὰ πληρώματα. Ἡ ὑπεροχὴ τους ἐξουδετερώνει πολλές ἀπὸ τίς ἄλλες ὑπεροχὲς τοῦ Τούρκικο στόλου.

Πεποιθήση στὴν ὑπεροχὴ τους εἶχανε και οἱ ναῦτες μᾶς και νά, πού νικήσανε.

ὩΣΤΟΣΟ πολὺ βιάστηκε ὁ κ. Θεοτόκης νά ζητήσει συχωροχάρτι γιὰ τὰ περασμένα. Και πολὺ βιάστηκε και λόγου του και οἱ ἄλλοι ρήτορες νά ζητήσουν εὐτύνες και νάντιπολιτευτοῦνε τὴν Κυβέρνηση.

Δόξα νᾶχει ὁ Θεός, ἔχουμε καιρὸ και καιρὸ γιὰ ἄλ' αὐτά. Μεθαῦριο πού θὰ κλείσει ἡ εἰρήνη και θὰ γαληνέψουνε τὰ πράματα, μὲ τί ἄλλο θὰ περᾶσουμε τὸν καιρὸ μας; Και συχωροχάρτια θὰ δώσουμε και τὴν Κυβέρνηση θὰ ρήξουμε, μπορεί και τὸν κ. Δημητρακόπουλο νὰν τὸν δοῦμε πρωθυπουργό. Γιὰ μεθαῦριο ἔμωσ ἄλ' αὐτά. Σήμερα ἔχουμε ἄλλη δουλιὰ, σοβαρώτερη, και χρέος ἔχουμε νὰφίσομε ἡσυχὴ τὴν Κυβέρνηση νά ξεμπερδέψει τόσα χιλιομπερδεμένα ζητήματα πού θὰ βγάλει — μερικά τᾶβγαλε κίλας — στὴ μέση ὁ πόλεμος.

ΚΑΙ γιὰ τὸ γλωσσαμύντορα βουλευτὴ κ. Βέροιο τίποτα; Ὁ γιὸς του «Σταυράκης τοῦνομα» καθὼς ἔγραψε ὁ «Νεολόγος Πατρῶν» ἀντὶ νά καταταχθεῖ στὸ στρατὸ και νά πάει στὸν πόλεμο, «πειεῖται: τὰς διατριβάς του εἰς τὴν Εὐρώπην». Ἐγινε μάλιστα λόγος και στὴ Βουλή γι' αὐτό. Μὰ δὲν εἶναι μοναχά ὁ κ. Βέροιος. Εἶναι, μαθαίνουμε, κι ἄλλοι γλωσσαμύντορες φυγοπόλεμοι κι ἀξίζει νά γίνει μεθαῦριο κάποια προσεχτικὰ ἔρευνα πόσοι ἀπὸ τούς κυρίους αὐτοῦς πού σκοτωνόντουσαν γιὰ τὴ «δόλια πατρίς» στὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης, τὸ κόψανε λάσπη ἄμα τὸ κανόνι βρόντησε.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Παρακαλοῦμε τούς φίλους πού δὲ μᾶς στείλανε ἀκόμα τὴ συντρομὴ τοῦ 1912, νά μᾶς τὴ στείλουνε, λογαριάζοντας πὼς ἡ συντρομὴ τοῦ «Νουμά» προπλερώνεται.

κ. κ. Νικ. Γιαν. Liverpool και Θ. Τζ. Χιό. Λάδαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Κ. Λεμ. Εὐχαριστοῦμε. Λάδαμε τὴ συντρομὴ και στείλαμε τὰ φύλλα. κ. Γ. Φλ. Σπ. Περ. και Κολ. Κέρκυρα. Λάδαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.

Ὅποιος φίλος ἔχει πάρει ἀπὸ τὸ γραφεῖο τὰ ἔργα τοῦ Καμπύση γιὰ νὰν νά διαβάσει, παρακαλοῦμε νά μᾶς τὰ γυρίσει γιατί μᾶς χρειάζονται.

κ. Σπ. Οἰκ. Ναι. Ὁ ἴδιος εἶναι.—κ. Ν. Σκ. Εὐχαριστοῦμε, μὰ δὲ μᾶς χρειάζεται. Ἐξὲν ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Α. Κουκ. πού δημοσιεύσαμε σήμερα, μᾶς ἔταξε γιὰ τᾶλλο φύλλο κριτικὸ σημεῖωμα γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Μαρτζώκη κι ὁ κ. Αἰκντρος Παλαμάς.—κ. Περιέργο. Ὁ Λυδὸς Ποδαβρὸς μένει μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, σὲ μέρος πού ἡ συγκοινωνία δὲν εἶναι τόσο πυκνὴ και ταχτικιά. Γιὰ τοῦτο και τᾶρθρα του ἀργοῦνε κάποτε νά μᾶς ἔρθουνε στὸ γραφεῖο μας.